

IV./2024

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

5. oktober

UTIŠANJE SKIN WALKERJEV

Allison, Arizona

Allison, učiteljica jahanja na indijanski šoli Adventistov sedmega dne v Holbrook, je prvič slišala za skin-walkerje, ko ji je učenka ostro rekla, naj neha žvižgati v temi.

»Tako nehajte!« je rekla deklica Kai.

»Zakaj?« je vprašala Allison, ki je uživala v žvižganju tako v temi kakor podnevi.

Kai ji je prestrašeno razložila, da z žvižganjem v temi vabi skin-walkerje, da jo obiščejo. V njeni Navajo kulturi je skin-walker zlobna čarovnica, ki se lahko spremeni v žival, obsede žival ali se zamaskira v žival.

Allison je deklici zagotovila, da je Bog močnejši od vseh skin-walkerjev in da se ji ni treba bati, če se bo pridružila Božji ekipi. »Mislim, da bom še naprej žvižgala,« je prijazno rekla. »Oprosti, toda nisem del nobene druge ekipe.«

Ko je Kai videla, da Allison ni zaskrbljena, in spoznala, da je tudi ona lahko del Božje ekipe, se je nehala bati.

Kai ni bila edino dekle, ki jo je bilo strah skin-walkerjev v Holbrook.

Petnajstletna Enola je vsak večer, ko je šla v šolski hlev nahraniti in napojiti konja, s seboj vzela prijateljico. Najprej je prosila za dovoljenje in Allison, ki je videla, da se boji teme, je privolila, rekoč: »Prav, dokler ti to ne bo vzelo več časa za delo.«

Nekega jutra je Enola sporočila, da je prejšnji večer odšla v hlev brez prijateljice.

»Šla sem v hlev in prvič sama oskrbela svoje konje,« je rekla.

Allison je bila presenečena. »Ali nisi nikogar vzela s seboj?« je vprašala.

»Ne,« je odvrnila Enola.

»Ali se nisi bala teme?« je vprašala Allison.

Enola je precej drzno odgovorila: »No, ja. Zakaj misliš, da vedno vzamem koga s seboj?«

»Torej si bila prestrašena?« je nadaljevala Allison.

»Da, seveda sem bila,« je odgovorila deklica.

»Vendar sem hotela videti, ali se bo kaj zgodilo.«

»Kaj hočeš reči?«

»No, biti v temi tukaj ni varno. Takrat te lahko dobijo skin-walkerji.«

Tedaj je Allison razumela Enolin strah pred temo. Nadaljevala je: »No, in?«

»In ... nič se ni zgodilo!« je vzkliknila Enola.

»Seveda ne!« je dodala Allison.

»Ne, ne razumete,« je nadaljevala deklica. »Nekoč so me že skoraj dobili. Potem pa sem došla, kako sem neumna. Zakaj bi me ujeli tukaj?«

»Povej mi več o tem,« je prosila Allison.

»No, dokler sem na šolskem kampusu, me ne morejo ujeti,« je nadaljevala deklica.

»Včasih se sprašujem, kaj bi se zgodilo, če bi z eno nogo stopila skozi glavna vrata. Ali bi me na pol dobili?«

Zasmejala se je.

Tudi Allison se je zasmejala. Bila je vesela, da je bila Enola priča moči nebeškega Boga v šoli Holbrook v Arizoni. Enolina odločitev, da se sama poda v hlev v temi je bila priložnost, da ji je Bog dokazal, da je vreden zaupanja. Lepo je bilo biti v njegovi ekipi.

Izkušnja je Allison spomnila, da je Holbrook resnično misijonska šola.

Hvala za vaše darove trinajste sobote, ki so podprli adventistično indijansko šolo Holbrook. Zadnja dva dara trinajste sobote za Severnoameriško divizijo, zbrana leta 2018 in 2021, sta bila namenjena gradnji novega študentskega središča na kampusu, kjer živi Bog in se učencem ni treba bati skin-walkerjev.

12. oktober

ČAS ZA UMIK?

Pedro, Arizona

To je bil težak dan. Pedro se je odločil, da je napočil čas, da odstopi z mesta ravnatelja indijanske adventistične šole Holbrook v Arizoni.

»Mislim, da je to konec,« je rekel ženi. »Mislim, da je čas, da si poiščem drugo službo.«

Pedro je bil že 12 let ravnatelj. Pravkar je končal težke pogovore z več zaposlenimi. Razmišljal je o izzivih tega šolskega leta in breme se mu je zdelo pretežko.

Toda potem se je spomnil, da se je prvi dan svojega ravnateljstva zaobljubil Bogu. Molil je: »Bog, imaš veliko nalogo, da mi pomagaš pri tem delu. Tu bom ostal, dokler ne boš rekel drugače.«

Ta naporni dan se je Pedro spet pogovarjal z Bogom.

»Spomnim se svoje obljube,« je rekel. »Nočem biti lažnivec. Ali mi torej sporočaš, da je čas, da grem?«

Ker odgovora ni dobil takoj, je naredil to, kar je pogosto svetoval Holbrookovim učiteljem in učencem. Čakal je na Boga.

Minil je teden dni, nato pa je slišal, da se želi dekle, ki je pred dvema letoma končala prvi razred v Holbrook, vrniti. Raine je bila dragocena in zelo pametna. Njena mama je zaradi strahu pred covidom dve leti ni pustila v šolo. Veliko staršev ameriških staroselcev v teh dveh letih svojih otrok ni pustilo v šolo. Pedro je bil žalosten, ko je odšla, in si je želel, da bi se vrnila. Vendar je bil ob novici, da se želi vrniti, sumničav, saj je že dvakrat slišal, da bi se lahko vrnila, pa se ni.

Čez nekaj časa je izvedel, da se je Rainina mama pripravljena pogovoriti z njim. Pedro je vedno opravil razgovor z učencem, ki se je po dolgem času želel vrniti.

Bil je vznemirjen, vendar se je brzdal, saj ni bil prepričan, da bo mama res prišla.

Ko je mama sporočila, da bo prišla na razgovor ob desetih v petek dopoldne, so ga zajela čustva. Pomislil je: »To se res dogaja!«

V petek zjutraj je videl, kako je na parkirišče pripeljal avto. Gledal je, dokler ni nekdo izstopil iz njega. To sta bili Raine in njena mama. Stopali sta proti šolski upravi.

Pedro je šel do steklenih vhodnih vrat, da bi ju pozdravil. Sklonil se je, pritisnil obraz in nos ob steklo ter kukal ven.

Raine ga je zagledala in veselo stekla proti njemu. Ko se je približala, je Pedro odprl vrata, ona pa se mu je vrgla v objem. To je bila čista ljubezen. V tistem trenutku je Pedro vedel, da je dobil svoj odgovor. Ni bil še čas, da zapusti Holbrook. Bog je še vedno želel, da ostane v tej šoli.

»Pogrešal sem te,« je rekel deklici.

»Tudi jaz sem te pogrešala,« je rekla.

»Lepo te je videti.«

»Tudi jaz sem te vesela.«

Po pogovoru je Raine vprašala, ali se lahko igra na igrišču. Pogrešala je gugalnice, tobogan in druga igrala.

»Da, vendar mi, prosim, povej, preden odideš, da se pridem poslovit,« je rekel Pedro.

Čez nekaj časa se je Raine vrnila v njegovo pisarno.

»Zdaj bova odšli,« je rekla.

»Komaj čakam, da se vidiva na vpisu 13. septembra,« je rekel.

»Ali se lahko že prej?« je vprašala.

»Kaj? Se želiš vrniti prej?«

»Da.«

»Želim si, da bi to bilo mogoče.«

»Ali nisi ravnatelj? Saj lahko narediš vse!«

To je bilo res. Pedro je lahko naredil vse – z Bogom.

»Vse zmorem v njem, ki mi daje moč, v Kristusu.« (Filipljanom 4,13)

Zahvaljujemo se vam za vaš dar trinajste sobote, s katerim ste podprli indijansko adventistično šolo Holbrook. Zadnja dva dara trinajste sobote za Severnoameriško divizijo, zbrana leta 2018 in 2021, sta bila namenjena gradnji nove telovadnice in večnamenske stavbe na kampusu.

19. oktober

PREBUDITEV

Marisa, Arizona

Marisa se je nenadoma zbudila ob pol treh zjutraj, čeprav ni bilo razloga za to. V svojem stanovanju v tretjem nadstropju v Spokanu v ameriški zvezni državi Washington je trdno spala. Spraševala se je, ali mora na stranišče.

Čez nekaj minut se je iz kopalnice vrnila v spalnico, ko je za oknom opazila nenavadno rumeno svetlobo. Ko je pogledala skozi okno, je zagledala vroče plamene, ki so se dvigali pred steno njene spalnice. Njen blok je gorel.

Marisa je poklicala svoji psici Maggie in Daisey.

»Dekleti, pridita!« je ukazala.

Psički sta se skrili v kot. Vedeli sta, da je nekaj narobe.

Na Marisin ukaz sta ji sledili v dnevno sobo. Odprla je vhodna vrata in v notranjost je buhnil črn dim, zato jih je takoj spet zaprla.

»Dekleti, pridita!« je zaklicala.

S psicama se je umaknila na balkon. S tretjega nadstropja je gledala navzdol in videla ljudi, ki so tekali naokoli. Stanovanjski blok je bil čez cesto od parka, v katerem so spali brezdomci. Ti so zdaj razburjeno trkali na okna in vrata ter pozivali ljudi, naj odidejo iz stanovanja. Zdelo se je, da je bil eden od brezdomcev glavni, zato se je Marisa obrnila nanj.

»Na pomoč!« je zaklicala. »Ne vem, kaj naj naredim. Ne morem priti skozi vhodna vrata.«

Moški je pogledal navzgor z resnim izrazom na obrazu. »Če hočeš preživeti, moraš skočiti,« je rekel.

»Ampak imam dva psički.«

»Moraš ju vreči dol.«

Marisa je dvignila prvo psičko in jo vrgla. Nato še drugo. Potem je splezala čez ograjo in padla na balkon v drugem nadstropju. Od tam je skočila na tla.

Imela je modrice in zvit gleženj, vendar tega ni opazila. Skrbelo jo je le za njeni psički.

»Maggie!« je zavpila. »Daisey!«

Soseda je povedala, da je videla, kako sta psici varno pristali in stekli proti parku.

To je bilo za Mariso veliko olajšanje, zato se je napotila v park in ju klicala.

O psičkih ni bilo sledu.

Marisa se je spomnila, da v stanovanju pustila telefon. Edina telefonska številka, ki jo je znala na pamet, je bila bratova. Od nekoga si je izposodila telefon in ga poklicala. Oglasil se je že ob drugem zvonjenju. Marisa je bila presenečena, imel je namreč trden spanec in ga je bilo težko zbuditi.

Marisa mu je povedala, kaj se je zgodilo. »Prosim, pridi pome in mi pomagaj najti moji psici,« je prosila.

Brat je prišel in skupaj sta se vozila naokoli in iskala psici.

Pripeljal je gasilski avto.

»Občutek imam, da morava nazaj v park,« je rekla Marisa.

Tam je klicala in Maggie je pritekla. Kako je bila Marisa vesela! Padla je na tla, jokala in objemala psičko.

Daisy so našli šele po 17 urah. Tujci so prečesavali ulice. Na strani družabnega omrežja za pogrešane hišne ljubljence je bilo objavljeno obvestilo. Na lokalni televiziji so z Mariso opravili intervju o psu, policija pa je celo izdala obvestilo.

Še isti večer je poklical Marisin brat in povedal, da je bila Daisey najdena. Daisey je vabil na ulici, psička pa je prepoznala njegov glas in stekla k njemu. Mimoidoči so z mobilnimi telefoni posneli Marisino veselo srečanje z Daisey.

Za Mariso je bila to noč čudežev. V požaru je izgubila vse, a Bog je rešil njeno življenje in življenje njenih psičk.

Toda zakaj?

Marisa je med molitvijo začutila Božji odgovor: »Zato, ker s teboj še nisem končal.« Te besede so bile balzam za njeno dušo.

Marisa je delala na področju duševnega zdravja mladostnikov in otrok. Kot varuhinja mladoletnikov je bila zaposlena pri ameriški vladi in pri Krščanski adventistični cerkvi. Med pandemijo covid-19 pa je ostala brez zaposlitve. Običajno optimistična Marisa se je znašla v temnem obdobju, iz katerega se ni mogla rešiti.

Požar jo je iztrgal iz globoke žalosti. Ko je spoznala, da Bog z njo še ni opravil, se je spomnila svoje poklicanosti za delo z otroki ter se odločila, da bo spet poiskala službo.

Čez nekaj mesecev se je preselila v Arizono, da bi delala kot dekanja dekliške indijanske adventistične šole v Holbrook. V dekliškem internatu skrbi za dekleta s pomočjo Maggie in Daisey, ki ju dekleta obožujejo. Marisa ne bi mogla biti bolj zadovoljna.

»Ne morem si predstavljati, da bi delala kaj drugega,« pravi.

Ta misijonska zgodba daje vpogled v zakulisje indijanske adventistične šole Holbrook, ki je leta 2018 in 2021 prejela del daru trinajste sobote za gradnjo študentskega središča. Hvala vam za vaš dar trinajste sobote v tem četrletju, ki bo pomagal širiti evangelij v Severnoameriški diviziji.

26. oktober

POSVEČEVANJE SOBOTE

Ana, Arizona

Ana ni želela postati adventistka. Rada je imela cerkev svojega otroštva s Filipinov in ni želela posvečevati sobote namesto nedelje. Jokala je in jokala. Ko pa je proučevala Sveto pismo, se je prepričala glede sedmega dne in postala adventistka.

Potem pa so se na delovnem mestu pojavile težave.

Ana je poučevala matematiko učence s posebnimi potrebami na javni šoli. To je bilo njeno prvo šolsko leto, zato bi morala obiskovati sobotna predavanja, da bi pridobila magisterij iz specialne pedagogike. Pogovorila se je z nadzornikom javnih šol.

»Teh predavanj ne morem obiskovati, ker sem adventistka sedmega dne,« je pojasnila.

»Če ne želite obiskovati teh predavanj, boste izgubili službo,« je rekel predstojnik. Ana je bila prestrašena. S svojim zaslužkom je prehranjevala družino. En semester je obiskovala sobotna predavanja. Toda vest ji ni dala miru, zato je nazadnje nehala hoditi.

»Ne morem več,« je rekla predstojniku.

Na njeno presenečenje je odgovoril: »To je vaša odločitev.«

Potem je izvedela, da je ne smejo odpustiti. Ko je prvič prosila, da ob sobotah ne bi hodila na predavanja, je bila v službi v poskusni dobi. Vendar se je poskusno obdobje končalo in je ni bilo mogoče odpustiti. Obljubila si je, da ne bo nikoli več prestopila sobote.

Ana je na šoli poučevala devet let. V tem času se je soočila z novo preizkušnjo glede sobote, ko se je prek zavoda za zaposlovanje prijavila na razpis za učiteljsko mesto v Združenih državah Amerike. Kalifornijska šola se je zanimala zanjo, vendar so želeli razgovor za službo opraviti v soboto.

»V soboto ne morem opraviti razgovora,« je Ana rekla zaposlovalcu. »Takrat sem v cerkvi.«

Ana je domnevala, da Bog ne želi, da bi delala v Združenih državah. Zaposlovalcu je rekla: »Ne želim več te službe. Prosim, odstranite mojo prošnjo iz svoje baze podatkov.«

Minil je mesec dni in zavod za zaposlovanje jo je spet poklical. Tokrat jo je želela zaposliti šola v Arizoni. »Ali lahko razgovor poteka kateri drug dan in ne v soboto?« je vprašala.

»Razgovor lahko opravite kateri koli dan v tednu,« je odgovoril zaposlovalec.

Ana je opravila razgovor v petek in šola ji je čez štiri dni ponudila službo.

Ana je bila osupla in je hvalila Boga.

Zaposlovalec je bil presenečen, ko se je Ana vrnila z odstopno izjavo. Ana je pozneje izvedela, da se je večkrat prijavil na prosto delovno mesto učitelja v Združenih državah Amerike, vendar mu nikoli niso ponudili službe.

Ana je začutila, da jo je Bog počastil, ker je spoštovala soboto.

V Združenih državah se preizkusi glede sobote niso končali. Kmalu po prihodu v Arizono je novi ravnatelj njej in drugim učiteljem povedal, da se morajo ob sobotah udeleževati posebnih usposabljanj. Ana je molila: »Gospod, tukaj sem, ker sem spoštovala soboto, in vem, da mi boš zdaj pomagal.«

Ravnatelju je pojasnila: »Ne morem opraviti usposabljanja, ker verjamem, da je sobota sveta in jo moram posvečevati.«

Ravnatelj ni hotel sprejeti kompromisa. »Če se v soboto ne udeležite usposabljanja, vas bom odpustil zaradi nepokorščine,« je rekel.

Ana je vztrajala pri svojem. »V Ameriki imamo versko svobodo,« je rekla. »Tukaj sem, ker stojim za svojim prepričanjem, da je sobota sveta.«

Nato je ravnatelj povedala svojo zgodbo in na kratko utemeljila svoja prepričanja na podlagi Svetega pisma.

Ravnatelj je bil razburjen, toda ponudil ji je, da jo bo opravičil usposabljanja, če bo to dovolil predstojnik javnih šol v njihovem mestu.

Ana se je pogovorila s predstojnikom in ta je podpisal pismo, s katerim je dal dovoljenje. »Boga lahko častite kateri koli dan,« je rekel.

Ana je pismo izročila ravnatelju.

»Opravičeni ste,« je rekel. »Vendar se sami znajdete glede usposabljanja.«

Ana ni vedela, kaj naj se uči, zato je molila. Naslednji dan je v šoli videla inštruktorja, ki je bil odgovoren za usposabljanje. »Ne morem se udeležiti vašega usposabljanja, ker sem adventistka sedmega dne in posvečujem soboto,« mu je povedala.

»Pojdiva k ravnatelju,« je odgovoril inštruktor. »Rad bi mu nekaj povedal.«

V ravnateljevi pisarni je inštruktor rekel: »Ob nedeljah bom imel usposabljanje samo za Ano.«

»V redu, težava je rešena,« je rekel ravnatelj. Ko se je obrnil k Ani, se mu je obraz zmehčal. »Blagoslovljena si, ker si zvesta,« je dodal.

Po tem se je zgodilo nekaj neverjetnega. Med ravnateljem in Ano se je razvil topel odnos. Postal ji je kakor oče. Žalosten je bil, ko je Ana čez nekaj let odšla, ker je začutila, da jo Bog kliče na indijansko adventistično šolo Holbrook uro vožnje proč.

Danes je Ana učiteljica matematike na Holbrook. Srečna je, da je adventistka sedmega dne, in rada uči učence o matematiki in soboti. »Stala sem za svojimi prepričanji glede sobote in Bog mi je pomagal,« pravi.

Ta misijonska zgodba nas je seznanila z učiteljico na indijski adventistični šoli Holbrook, ki je prejela del daru trinajste sobote leta 2018 in 2021. Hvala vam za vaše darove v tem četrletju, ki bodo prav tako pomagali širiti evangelij.

2. november

IDEALNA LOKACIJA
Cerkev vseh narodov, Arizona

Adventisti sedmega dne so želeli ustanoviti cerkev v rezervatu Navajo v ameriški zvezni državi Arizona. Verniki z vsega sveta so prispevali za projekt, ko so leta 2011 priložili dar trinajste sobote. Toda težava je bila, kje odpreti cerkev.

Mesto Page, ki leži na meji z rezervatom Navajo, je bilo izbrano kot idealna lokacija. Vendar cerkve ni bilo mogoče preprosto zgraditi. Pravilo mestnih oblasti je, da morajo biti vse cerkve v določeni ulici. Ker je ta ulica tako znana po molitvenih domovih, so jo poimenovali »Niz cerkva« in »Sveta krivulja«.

Vendar v ulici ni bilo več prostora za novo cerkev. Edina možnost je bila kupiti obstoječo cerkveno stavbo, če bi jo bili lastniki pripravljene prodati.

V ulici je res bila stavba, ki se ni uporabljala. Južna baptistična cerkev je propadala, ko so se člani postarali in umrli. Ostareli diakon, ki je bil odgovoren za cerkev, se je odločil, da bo nepremičnino prodal.

Poklicalec je cenilca, da bi ocenil vrednost nepremičnine. Ta je ugotovil, da je vredna 850.000 ameriških dolarjev.

Toda adventisti niso imeli 850.000 dolarjev. Del daru trinajste sobote, ki so ga zbrali za novo cerkev, je bil manjši. Tudi s prispevki Severnoameriške divizije in drugih cerkvenih entitet, ki se običajno dodajo daru trinajste sobote, ni bilo dovolj denarja za nepremičnino. Adventistični voditelji so se pogovorili z diakonom in molili.

Vendar adventisti niso bili edini, ki so se zanimali za nepremičnino.

Zemljišče je stalo na odličnem mestu ob glavni cesti, ki je peljala v mesto. Poleg tega je bilo nasproti javne šole. Priljubljena veriga restavracij s hitro prehrano je menila, da je to odlična lokacija za odprtje restavracije, zato so kontaktirali cerkvenega diakona in ponudili 2 milijona dolarjev.

Diakon je bil pred težko odločitvijo. Kaj naj naredi? Zemljišče je bilo vredno 850.000 dolarjev, adventisti so bili zainteresirani, veriga hitre prehrane pa je ponudila 2 milijona dolarjev.

Diakon je goreče molil. Med molitvijo je začutil, da skupnost potrebuje cerkev bolj kot restavracijo s hitro prehrano. Cerkvene voditelje južno baptistične cerkve je prosil za dovoljenje, da nepremičnino prodajo adventistom za 250.000 dolarjev. Z blagoslovom voditeljev jo je za to ceno ponudil adventistom. Dar trinajste sobote in drugi prispevki so zadoščali za nakup zemljišča.

»To je bilo neverjetno,« pravi Nancy Crosby, ki je odgovorna za misijoniranje ameriškim staroselcem v rezervatu Navajo ter v Utahu in Nevadi. »Ni dvoma, da je Bog odprl vrata.« Običajno pri ustanavljanju nove cerkve skupnost šteje le peščico ljudi, ki se zbirajo na domu. Ko se skupina razširi, se preseli v večji prostor. V Pageu se je cerkev začela v stavbi, ki je bila veliko večja od potreb vernikov.

»Zdelo se je, da smo dobili štal'co pred krav'co,« je rekla Nancy. »Bog je vedel, kaj dela.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote leta 2011, ki je pomagal ustanoviti Krščansko adventistično cerkev vseh narodov v Arizoni. Molite za tiste, ki oznanjajo evangelij ameriškim staroselcem, vključno z Nancy in njenim možem Jamesom, ki je pastor cerkve.

9. november

V PRIČAKOVANJU OBREDA

Katrina, Arizona

Katrina je bila presrečna, ko je slišala, da se v mestu Page v Arizoni odpira Krščanska adventistična cerkev. V bližini njenega doma v rezervatu Navajo namreč ni bilo nobene adventistične cerkve in že 20 let se ni udeležila obreda Gospodove večerje.

Prvo soboto je Katrina pristopila pastorju: »Že več kot 20 let nisem bila deležna Gospodove večerje,« je rekla. »Kdaj jo lahko imamo?«

Pastor James je nemočno dvignil roke. »Trenutno še nimamo vseh potrebnih pripomočkov,« je odgovoril.

V resnici je bila cerkev zelo skromna. Čudež je bil, da so verniki sploh imeli molitveni dom. Če želi neka denominacija imeti svojo cerkev v mestu Page, mora kupiti obstoječo cerkveno stavbo. Vse cerkve v Pageu stojijo v isti ulici in ni prostora za gradnjo nove cerkve. Adventistična cerkev je lahko z darom trinajste sobote od druge denominacije kupila cerkveno stavbo. Ko je tja prišel pastor James, je ugotovil, da molitveni dom potrebuje večja popravila in da nima osnovne opreme, vključno s predmeti za obred Gospodove večerje.

Toda Katrina je bila odločena, da bo sodelovala pri obredu. »Razmislila bom, kaj lahko naredim glede tega,« je rekla. »Kaj potrebujemo?«

Pastor je odvrnil, da cerkev potrebuje lavorje za umivanje nog.

»Ko bom dobila naslednji ček socialne podpore, bom šla v trgovino in jih kupila,« je rekla Katrina.

Ko je prejela naslednji ček, je res šla v trgovino in našla bele plastične lavorje. Na polici jih je bilo šest in kupila je vse. Naslednjo soboto jih je prinesla v cerkev in jih izročila pastorjevi ženi Nancy.

»Tukaj je nekaj lavorjev. Ko dobim naslednji ček, jih bom kupila še več,« je rekla.

Nancy je bila ganjena in se je zahvalila gospe.

Pastor James in Nancy sta tudi sama želela v cerkvi praznovati obred Gospodove večerje. A zaradi nujnih popravil in dotrajane osnovne opreme je bil izziv razporediti omejena sredstva.

Vsakič ko je Katrina prejela ček socialne pomoči, je kupila vse bele plastične lavorje, ki so bili na polici v trgovini. Običajno jih je bilo šest. Potem jih je prinesla v cerkev in jih izročila pastorjevi ženi. Včasih je vzela denar od moževe pokojnine, da je lahko kupila lavorje. Mož je bil Navajo in ni hodil v cerkev, ni pa ga motilo, da je pomagal.

Po treh mesecih je bilo lavorjev dovolj.

Ko je v cerkev prinesla še zadnje, je pastorju rekla: »Prinesla sem dovolj lavorjev. Lahko imamo zdaj obred ponižnosti?«

Pastor James se ji je zahvalil za njeno velikodušnost in rekel: »Nimamo brisač.« Brisače so bile potrebne za brisanje nog po obredu ponižnosti.

»Razmislila bom, kaj lahko naredim glede tega,« je rekla Katrina.

Ko je dobila naslednji ček, je kupila dovolj belih brisač, da bi lahko vsi sodelovali pri obredu ponižnosti.

Nato je šla k pastorju.

»Tukaj so brisače,« je rekla. »Ali lahko imamo zdaj obred Gospodove večerje?«

Pastor se ji je ponovno zahvalil za njeno velikodušnost. »Priskrbeti moramo še pladnje za kruh,« je rekel.

Katrina ni vedela, kje naj jih najde. Zato je vprašala: »Kje jih lahko dobim? Lahko prispevam nekaj denarja.«

Kmalu zatem jim je neka adventistična cerkev podarila komplet za obred in zdaj so imeli vse potrebno. Pastorjeva žena je spekla kruh in Katrina ter drugi obiskovalci cerkve so prvič praznovali obred Gospodove večerje v Cerkvi vseh narodov. Katrina je bila navdušena! Zahvalila se je Gospodu.

»Vedno sem imela zelo rada obred Gospodove večerje,« nam je povedala. »Ko sodeluješ pri njem, daš Jezusu vedeti, kako zelo ga imaš rad in kako ceniš pomoč, ki ti jo daje.«

Hvala vam za vaš dar trinajste sobote leta 2011, s katerim ste pomagali osnovati Krščansko adventistično cerkev vseh narodov, kjer so se odvijali ti dogodki. Hvala, ker tudi v tem četrletju načrtujete radodaren dar, ki bo pomagal pri širjenju evangelija v Severnoameriški diviziji.

16. november

TO JE BIL JEZUS

James, Arizona

Neke sobote zvečer je pastor James, ki je živel v Pageu, mestu ob rezervatu Navajo v Arizoni, slišal močno udarjanje po vratih svoje hiše.

Zunaj je stal Indijanec.

»Prišel sem poiskat pomoč za svojo hčer,« je rekel. »Boli jo želodec.«

James je v avtomobilu za moškim videl hčer in njeno mamo. »Ali mora v bolnišnico?« je vprašal.

»Ne, ne,« je rekel oče. »Samo moli, prosim.«

James jih je povabil v hišo, vendar je oče zmajal z glavo.

»Bi jo rad pripeljal v cerkev?« je vprašal James in s prstom pokazal na sosednjo stavbo, ki je bila adventistična cerkev. Pastor se je pred dvema mesecema preselil v Page, da bi služil kot pastor te cerkve.

»Da, to bi rad naredil,« je rekel oče.

Z avtomobilom je zapeljal do stranskega vhoda v cerkev in mama je izstopila prva.

»Ali imate sveto vodo?« je vprašala.

Povedala je, da pravkar prihajajo iz druge cerkve, kjer so prosili duhovnika, naj hčer poškropi s sveto vodo. Duhovnik je to zavrnil in jih odslovil.

»Mi ne uporabljamo svete vode,« je odvrnil James. »Imamo Sveto pismo.«

»Obsedena je,« je rekla mama.

James je zmedeno pomislil: *Kaj se dogaja? Mama pravi, da je obsedena, oče pa, da potrebuje molitev zaradi bolečin v želodcu.*

Oče je odprl vrata avtomobila in pomagal hčeri izstopiti. Bila je sključena; držala se je za trebuh. Videti je bilo, da je stara okoli 20 let.

James še nikoli ni pomagal človeku, ki bi bil obseden z demoni, zato je pomislil: »Če je obsedena, ne bo hotela v cerkev.«

Opazoval je, kako je mlada ženska sledila očetu v cerkev. Toda ko je stopila skozi vrata, se je začela peniti. Potem se je sesedla na tla in hropla kot žival.

Njen oče, ki je bil precej večji od nje, je rekel: »Ne bojim se te.«

Obrnil se je k Jamesu in nestrpno rekel: »Samo moli in naj bo že konec!«

Mama pa se je v strahu umaknila od hčere. Z drhtečim glasom je rekla: »V Jezusovem imenu, v Jezusovem imenu.«

James je vzel v roke Sveto pismo in ga odprl v Evangeliju po Marku 9, kjer je zapisana zgodba o Jezusu, ki je izgnal demona iz dečka. Ponovil je vprašanje, ki ga je Jezus zastavil dečkovemu očetu: »Kako dolgo se ji to že dogaja?«

Očeta je to vprašanje razjezilo. Ni hotel priznati, da je njegova hči obsedena. Želel je le, da James moli. Mama pa je medtem ves čas ponavljala: »V Jezusovem imenu, v Jezusovem imenu.«

Nato je hči napadla očeta. Prijela ga je od zadaj in ga začela daviti. Oče, ki je malo prej trdil, da se je ne boji, je začel vpiti na pomoč, mama pa je prestrašena pobegnila iz cerkve.

James je stopil za hčer in se rahlo dotaknil njene rame. Takoj je izpustila očeta in ta je stekel ven. James ni bil prepričan, kaj naj naredi, a ga ni bilo strah. Čutil je popoln mir, ker je vedel, da bo Bog poskrbel zanj.

Ko je začutila njegov dotik, se je hči počasi obrnila in pogledala Jamesa. Nato je dvignila roko. James se je umikal, dokler ni trčil ob zid. Sledila mu je, dokler ni stala tik pred njim. Njena roka je ostala dvignjena, kot bi bila pripravljena udariti. Vendar se ga ni dotaknila. James ji je zrl v oči. Bile so prazne, kakor da sploh ne bi imela osebnosti. James je tiho molil, naj jo Jezus osvobodi.

Nedolgo zatem se je zgrudila na tla in se sesedla. Nato je James molil, naj jo Jezus obnovi. Vstala je in sedla na stol. Bila je popolnoma druga oseba. Z normalnim glasom je vprašala: »Kdo mi je pomagal?«

Pomagal ji je Jezus.

V prostor se je vrnil njen oče. Olajšano je vzkliknil: »To je moja punčka, to je moja punčka!«

Nato se je vrnila še mama in James je z družino zmolil zahvalno molitev. Spregovoril jim je o Jezusovi moči.

»Zelo pomembno je, da se v takšnih okoliščinah obrnemo h Gospodu,« je rekel.

Ko so odhajali, jim je podaril knjigo *Pot h Kristusu*.

James jih nikoli več ni videl in ne ve, kaj se je zgodilo z njimi. Toda zaradi dogodkov tistega večera zdaj razume, da je veliki boj med Kristusom in Satanom v rezervatu Navajo zelo resničen.

Prosimo, molite za ljudstvo Navajo. Molite za delo pastorja Jamesa Crosbyja in njegove družine. Hvala vam za vaš dar trinajste sobote leta 2011, ki je pomagal ustanoviti Krščansko adventistično cerkev vseh narodov v Arizoni, kjer so se zgodili ti dogodki.

23. november

NEPRIJETNO SREČANJE

Adiv, Aljaska

Ko je oče okaral svojo 15-letno hčer Luso, ki je bila noseča, je bilo v njihovem domu na Aljaski čutiti nenavadno težo.

»Lahko bi škodovala otroku,« je rekel. Lusa, ki je kadila tradicionalna zelišča, je kljubovala očetu. Dogajanje v dnevni sobi je opazoval Adiv, ki je prihajal iz Michigana in je delal v otroškem domu. Prišel je na obisk k Lusi. On in vsi drugi v hiši so bili adventisti sedmega dne.

Lusa in oče sta nenadoma šla v spalnico, kjer se jima je pridružila še dekličina mama. Zaprli so vrata.

V dnevni sobi je Adiv začutil, da je nenavadna teža vse bolj utesnjujoča. Ni bil prepričan, kaj se dogaja, vendar je zaznal, da je čas za molitev.

Med molitvijo se je izza vrat spalnice slišalo glasno preklinjanje.

Potem je ven prišla mama. »Dekle je obsedeno,« je rekla. »Moli!«

Adiv je molil še bolj goreče. Prosil je Boga za modrost, vzel v roke Sveto pismo in pokleknil pred zaprtimi vrati spalnice.

»Gospod, vodi me,« je molil. »Odpusti mi vse grehe. Poskrbi, da bodo vsi moji grehi izginili.« Nato je molil za dekle in njene starše. Izza vrat so se zaslišali kriki.

Iz sobe je stopil oče in vprašal Adiva: »Si me klical?«

»Ne,« je rekel Adiv. »Nisem vas klical.«

»Prav, ali želiš vstopiti?« je vprašal oče. Adiv ni hotel v spalnico, a je vseeno šel.

V sobi je zagledal Luso, ki je ležala na hrbtu ob steni in kričala. Oče se je pridružil mami, ki je stala ob deklici.

Adiv je s svojim Svetim pismom v rokah pokleknil blizu vrat. Želel je biti čim bližje vratom, če bi moral pobegniti.

Oče in mama sta začela peti otroško pesem »Jezus me ljubi«. Pri petju se jima je pridružil tudi Adiv. Ko so peli o Jezusovi ljubezni do otrok, je Lusa nehala kričati in začela jokati.

»Očka, potrebujem tvojo pomoč,« je rekla.

Adiv je na očetovem obrazu opazil hudo bolečino.

»Ne morem ti pomagati,« je odvrnil. »Prositi moraš Jezusa.«

Tedaj je Lusa zavpila z globokim glasom, ki ni bil njen: »To ni več tvoja hči!«

Adiv je pogledal Sveto pismo v svoji roki. Ni vedel, kaj naj naredi, toda bil je prepričan, da ima Božja beseda moč. Odprl je Psalme in začel glasno brati.

Čez trenutek je dvignil pogled. Dekle je prenehalo kričati in se je plazilo po tleh proti njemu. Adiv je molil za vero in dalje glasno bral. Ko je Lusa prišla do njega, je iztegnila roko in vrgla Sveto pismo na tla.

»Sovražim to knjigo,« je zarenčala. »Sovražim to knjigo.«

Adiv je pobral Sveto pismo in dalje bral. Lusa mu je Sveto pismo še dvakrat zbila iz rok. Boj med Kristusom in Satanom je trajal še 90 minut. Adiv in starši so peli, molili in brali Sveto pismo, dokler se s hiše ni dvignila težka tema. Zli duh je odšel.

Adiv je težko klečal 90 minut, ko pa je vstal, se je počutil poln energije in osvežen. Nasprotno pa je bila Lusa izčrpana. Bila je šibka in je komaj govorila.

Adiv je tistega dne spoznal, da je veliki boj med Bogom in Satanom resničen. »Kajti naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladarstvu, proti oblastem, proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti, proti zlohotnim duhovnim silam v nebeških področjih« (Ef 6,12).

Lusina situacija med domorodci na Aljaski in celo med nekaterimi adventisti ni izjema. Adiv, ki dela v otroških domovih in na adventističnih poletnih taborih, še ni srečal domorodca z Aljaske, ki se ne bi srečal z duhovi ali ne bi poznal koga, ki se je.

Adiv goreče moli, da bi se večni evangelij oznanil po vsej Aljaski.

»Rad bi ostal tukaj čim dlje,« pravi. »Tu je namreč delo, ki ga je treba opraviti. Ljudje morajo spoznati Kristusa.«

Na Aljaski, kjer je treba opraviti še veliko misijonskega dela, je več kot 200 domorodnih skupnosti, adventistična cerkev pa je navzoča samo v 11 skupnostih. Del daru trinajste sobote tega četrtertletja bo pomagal širiti Jezusovo ljubezen v Bethelu na Aljaski. Hvala vam, ker 28. decembra načrtujete priložiti velikodušni dar.

30. november

DEČEK
Adiv, Aljaska

Jamesa so klicali »Zakaj«. Vedno, ko so ga v poletnem taboru prosili, naj kaj naredi, je vprašal: »Zakaj moram to narediti?«

James je bil sirota. Oče in mama sta umrla, zato je živel pri sorodnikih v majhni indijanski vasi na Aljaski. Sorodniki so ga poslali v poletni tabor. James je sedel na letalo in odletel v mesto Dillingham. Na Aljaski ni veliko cest, zato morajo ljudje pogosto leteti z letali, če želijo priti iz enega kraja v drugega.

Po prihodu v Dillingham se je James približno pol ure vozil z avtobusom do jezera. Nato se je vkrcal na čoln in potoval še 15 minut do tabora Polaris, poletnega adventističnega tabora za otroke z Aljaske.

James je takoj vzljubil tabor in še posebej užival v vodnih športih na jezeru. Smejal se je na vsa usta, ko je skočil na napihljiv oranžno-modri splav, ki ga je čoln vlekel med hitro vožnjo po jezeru. Trudil se je, da ne bi padel v vodo. Čeprav je bilo poletje, je bila voda ledeno mrzla.

Jamesovo smejanje se je na večernem bogoslužju spremenilo v mrščenje. Ko je bil čas za molitev, so vsi otroci vstali, tudi sedem fantov, ki so spali v isti koči kot James. Vstal je tudi njihov taborniški vodja Adiv. Toda James je obsedel.

Adiv mu je zašepetal: »Vstati moraš.« Eno od taborniških pravil je bilo, da morajo vsi med molitvijo stati, saj s tem pokažeš spoštovanje do Boga. James je tiho vstal, vendar je bil še vedno namrščen.

Naslednji dan je med jutranjo molitvijo spet sedel. Pri večerni molitvi je sedel. Nato se je obrnil k dečku poleg sebe in začel govoriti med molitvijo. Adiv je vsakič govoril z njim, vendar ga deček ni hotel poslušati.

Tretji dan, ko je James spet sedel med molitvijo, ga je Adiv povabil, naj stopi pred kočo, da se pogovorita. Zunaj je Adiv Jamesa spomnil na taborniška pravila. »Če ne boš ubogal taborniških pravil, bodo posledice,« je rekel. »Iz spoštovanja do Boga med molitvijo vstanemo in se ne pogovarjamo. Zakaj nočeš vstati?«

»Zakaj pa bi moral vstati? Zakaj se ne smem pogovarjati?« je vprašal. »Nikoli nisem videl Boga. Saj sploh ne vem, ali obstaja.«

Adiv je zaznal priložnost, da Jamesa pouči o Bogu. Spomnil ga je na veter, ki je pogosto pihal v taboru. »Čeprav vetra ne vidiš, veš, da obstaja, ker ga čutiš na svoji koži in vidiš premikanje listov na drevesih,« je rekel. »Enako tudi jaz ne morem videti Boga, vendar čutim njegovo navzočnost okoli sebe. Ko so na nočnem nebu oblaki, zvezd ne vidiš, a veš, da so tam,« je nadaljeval. »Na enak način ne morem videti Boga, lahko pa čutim njegovo navzočnost okoli sebe.«

V Jamesovih očeh so se zalesketale solze.

»Kako naj to vem?« je vprašal. »Če Bog obstaja, zakaj se potem dogajajo slabe stvari? Kje je bil Bog, ko mi je umrla mama? Kje je bil Bog, ko je umrl moj oče?«

Adiv je povedal, da smrt ni del Božjega načrta. Toda prva človeka, Adam in Eva, sta grešila proti Bogu, posledica tega pa sta bolečina in smrt. Zato je Bog poslal svojega Sina Jezusa, da bi umrl za grehe vseh ljudi. Tisti, ki verjamejo v Jezusa, bodo z njim za vedno živeli v svetu brez bolečin in smrti. »Čeprav ga ne vidiš, je Bog še vedno tam,« je rekel Adiv.

James je molče poslušal. »Ali Bog res obstaja?« je razmišljal.

Po tem pogovoru je James med molitvijo molčal in stal. Nikoli ni povedal, o čem razmišlja, vendar je Adiv upal, da razmišlja o Bogu.

Tabor Polaris, ki se nahaja ob jezeru blizu Dillinghama na Aljaski, je edini adventistični poletni tabor, ki je namenjen otrokom avtohtonih prebivalcev Aljaske. Del vašega daru trinajste sobote leta 2016 je pomagal pri obnovi tabora. Zgradili so nove koče in kopalnice. Hvala, ker boste z darom trinajste sobote konec tega četrletja podprli širjenje Jezusove ljubezni v Bethelu na Aljaski.

7. december

KALEBOV NASMEH

Kaleb, Aljaska

Kaleb se je odločil, da bo v svoji koči v kampu Polaris na Aljaski vodil kratko bogoslužje. Bil je drugi dan taborjenja in šest fantov, ki jih je vodil kot taborniški vodja, je bilo po celodnevnih dejavnostih utrujenih.

A še preden je Kaleb začel, je eden od fantov zaspal. Imel je odtegnitvene simptome zaradi žvečenja tobaka. Številni otroci avtohtonih Aljaščanov, ki pridejo na adventistični poletni tabor, so odvisni od tobaka za žvečenje in v prvih dneh tabora trpijo zaradi nikotinske abstinence.

Medtem ko je deček spal, je Kaleb prižgal ogenj v majhni peči v koči. Čeprav je bilo poletje, so aljaške noči hladne. Preostalih pet fantov je bilo utrujenih, a še niso hoteli iti spat. »Smemo sesti k ognju?« je vprašal eden od fantov.

Kaleb je fante povabil k bogoslužju. Bogoslužje je začel z vprašanjem: »Kdo je za vas Bog?«

Dečki so izmenično odgovarjali.

»Bog je Odrešenik,« je rekel eden.

»Bog je v nebesih,« je rekel drugi.

»Bog je strašno zvest,« je dejal tretji.

Tisto leto je bila tema tabora »Strašno zvest«.

Potem je bil na vrsti Kaleb, da fantom pove, kdo je zanj Bog: »Bog je ljubeč in ima vse najboljše lastnosti. Je velikodušen, odpuščajoč, usmiljen in miren.«

Eden od fantov je vzkliknil: »To je veliko pomembnih besed!«

Kaleb se je nasmehnil. »Bog je kot najboljši prijatelj, ki je vedno ob tebi, in še boljši od tega,« je rekel.

Fantje so za trenutek tiho razmišljali o misli o vedno prisotnem najboljšem prijatelju. Za fante je bilo nenavadno, da so bili tiho.

Znova je spregovoril fant, ki je prej omenil pomembne besede. »Si že kdaj videl angela?« je vprašal Kaleba.

Ne da bi počakal na odgovor, je vzkliknil: »Jaz sem ga!« Nato je povedal neverjetno zgodbo o angelu s svetlimi krili. Zvenelo je, kot da si je zgodbo sproti izmišljeval.

Kaleb se je nasmehnil. »Angeli so zelo lepi,« je rekel. Veselilo ga je, da so se fantje želeli pogovarjati o duhovnih stvareh. Namen tabora Polaris je deliti Jezusovo ljubezen z otroki z Aljaske.

Po bogoslužju se je pet fantov igralo skrivalnice. Deček, ki je iskal, je stopil na verando. Drugi so se skrili v koči. Dva sta smuknila pod pograd, drugi je stal za svojim plaščem, ki je visel na steni, zadnji pa je sedel v razpoko med pogradom in steno ter si čez glavo potegnil spalno vrečo.

Po približno 45 minutah igre so se fantje odpravili spat. Večina je hitro zaspala, eden pa je imel strašno domotožje.

»Pogrešam dom,« je rekel Kalebu. »Ne morem spati, ko čutim domotožje.«

»Ni ti treba še spati,« je odvrnil Caleb. »Bi pa rad, da se uležeš.« Legel je in počasi zaspal.

Tudi Kaleb je šel spat. Preden je utonil v spanec, se je spomnil, kako so fantje pokazali zanimanje za Boga in se med bogoslužjem želeli pogovarjati o duhovnih stvareh. Nasmehnil se je, ker je vedel, da Bog deluje v srcih teh fantov.

Hvala vam za vaš dar, ki je pomagal taboru Polaris dobiti nove kočice ter prava stranišča in tuše. Kaleb in fantje so hvaležni vsem, ki so leta 2015 priložili dar trinajste sobote. Z darom konec tega četrtertja lahko spet pomagate širiti evangelij na Aljask, saj želijo odpreti središče vpliva v Bethelu. Hvala vam, ker 28. decembra načrtujete velikodušni dar.

14. december

VEČNI PRIJATELJ

Miha, Aljaska

Biti taborniški vodja fantov na poletnem taboru na Aljaski se je Mihi zdelo vznemirljivo. Star je bil 11 let in je živel v Oregonu. Njegov učitelj sobotne šole je prebral misijonsko zgodbo iz tabora Polaris, adventističnega poletnega tabora na Aljaski. Zgodba je pripovedovala o dečkih z Aljaske, ki so se bali duhov, dokler niso izvedeli, da je Jezus močnejši.

Zgodba je Miha navdušila. Nikoli si ni mislil, da v Združenih državah Amerike živijo otroci, ki se bojijo duhov in ne poznajo Jezusa. Ko je nastopila trinajsta sobota, je z veseljem daroval dar za pomoč otrokom v taboru Polaris.

Miha takrat ni vedel, da bo čez šest let delal ravno v tem taboru. Ni vedel, da bo imel priložnost oznanjati Jezusa aljaškim domorodnim dečkom, ki ga niso poznali. A zgodilo se je prav to.

Miha je kot 17-letni dijak akademije v Oklahomi odšel na Aljasko, kjer je poleti delal kot taborniški sodelavec. V taboru Polaris je bil zadolžen za šest fantov, starih od 10 do 15 let, v eni od koč, zgrajenih s pomočjo daru trinajste sobote, ki ga je daroval kot otrok. Vsak dan je molil za priložnost, da bi lahko oznanil Jezusa.

Nekega večera je med časom za bogoslužje v koči odprl Sveto pismo v Rimljanom 8,38. Prebral je: »Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.«

Miha je zbrane fante vprašal: »Kaj pa vi mislite o tem? Bog je vedno z nami in je naš prijatelj.«

Fantje so nekaj časa premišljevali o tej zamisli. Nato je eden od njih rekel: »Jezus je naš večni prijatelj.«

Drugi so se nasmehnili. Tabor Polaris deluje v skladu s »sistemom prijateljstva«, v katerem noben otrok ne gre nikamor sam. Če hoče kdo kam iti, mora iti z drugim dečkom. To pomeni, da če hoče iti na stranišče, mora iti s prijateljem. Če želi napolniti svojo steklenico z vodo, mora iti s prijateljem. Če se želi vrniti v kočo po kaj, kar je pozabil, mora iti s prijateljem. Fantje so sistem prijateljstva izvajali le v taboru. Ta svetopisemska vrstica pa govori o tem, da je Jezus njihov večni prijatelj, ki gre z njimi povsod.

»Res je!« je rekel Miha. »Jezus je naš večni prijatelj.« Kar koli naredimo, je Jezus vedno z nami. Včasih pozabimo na prijatelja, toda ni nam treba skrbeti, da bi Jezus pozabil na nas.

Fantje so se še bolj nasmehnili. Všeč jim je bila misel, da je Jezus njihov večni prijatelj. Miha je vprašal nekega dečka, ali bi želel moliti. Videti je bilo, da mu je neprijetno.

»Včasih sem molil,« je rekel sramežljivo. »A zdaj že nekaj časa nisem. Pozabil sem, kako se moli.«

Miha je odvrnil: »Potem pa moliva skupaj. Lahko ti pomagam. Samo ponavljaj za menoj.«

Miha je sklonil glavo in molil: »Dragi Bog, hvala ti za ta dan.«

»Dragi Bog, hvala za ta dan,« je ponovil deček.

»Varuj nas nocoj. Hvala ti za vse, kar si naredil za nas. In hvala za prijeten čas, ki si nam ga naklonil danes. Amen.«

Kasneje, ko so bili vsi fantje udobno nameščeni v svojih spalnih vrečah na pogradih, je Miha stopil k dečku, ki je prej molil z njim. »Z Jezusom se pogovarjaj kot s prijateljem,« je zašepetal. »Povej mu, kaj se je zgodilo čez dan.« Deček je prikimal.

Miha je žarel od veselja, ko se je odpravil v posteljo. Počutil se je odlično! Vsak dan je molil za priložnost, da bi lahko oznanil Jezusa. To je bil čudovit večer.

Hvala vam za vaš dar trinajste sobote leta 2015, ki je pomagal izboljšati tabor Polaris, kjer so zgradili nove kočice ter prave tuše in stranišča. Tudi v tem četrletju lahko pokažete svojo ljubezen do otrok aljaških domorodcev, tako da darujete dar trinajste sobote, ki bo šel v Bethel na Aljaski. Hvala vam, ker 28. decembra načrtujete priložiti velikodušen dar.

21. december

ČUJ IN MOLI

Wes, Aljaska

Vodja tabora je pozno ponoči sklical nujni sestanek, na katerem so se pogovarjali o nadnaravni dejavnosti v taboru Polaris na Aljaski.

Wes, ki je v taboru delal kot hišnik, se je pridružil drugim članom osebja v glavni koči, kjer so se pogovarjali in molili. Njegovo dekle Rachel, ki je delala kot vodnica, je drugim članom osebja povedala o nenavadnih dogodkih v koči, kjer je skrbela za osem aljaških domorodk. Kadar koli so pred spanjem omenili Jezusa – včasih v molitvah in včasih v pogovorih med bogoslužjem – so se po tem, ko so izklopili luči, dogajale nenavadne stvari. Dekleta so bila prestrašena in tlačila jih je mora.

Ob koncu izrednega srečanja so člani osebja skupaj molili in se vrnili v svoje koče k počitku.

Ko je Wes prišel do svoje koče, je bilo že blizu enajste ure. »To ni čas za spanje,« je pomislil. »To je čas za opazovanje in molitev.« Wes se je odpravil k novim fantovskim kopalnicam, ki so jih pred kratkim zgradili s pomočjo daru trinajste sobote. Za kopalnicami je sedel in začel moliti za Rachel, njena dekleta in njihovo kočo.

»Gospod, prosim, da bi tvoji angeli obkrožili Rachelino kočo,« je molil. »Zadrži vsakršne zle vplive, da bi lahko taborniki uživali v taborniških dejavnostih in te spoznavali.«

Minilo je pet minut. Deset minut. Petnajst minut.

Wes še nikoli ni molil več kot deset ali petnajst minut, vendar ni hotel nehati. Bil je odločen, da bo bedel in molil, dokler ne bo začutil, da njegove molitve niso več potrebne.

»Gospod, pošlji svoje angele, naj preprečijo, da bi kakršne koli zle sile stopile v Rachelino kočo,« je nadaljeval. »Pomagaj Rachel in dekletom, da jih ne bo tlačila mora. Pomagaj jim, da bodo mirno spale. Daj mi modrost, da jim lahko še bolj pomagam.«

Molil je približno pol ure, nato pa je zaslišal skupino ljudi, ki je hodila proti glavni koči. Slišal je nenavadne zvoke in še naprej molil.

Nato je videl, da se je skupina napotila k čolnu. Vstal je, da bi šel pomagat. Neki deklici je bilo slabo in jo je bilo treba odpeljati v bolnišnico v mestu. Wes je bil usposobljen kot reševalec v nujni medicinski pomoči, zato se je s petimi drugimi člani osebja usedel v čoln, ki je deklico odpeljal v bolnišnico. Bil je vesel, da je bedel in molil, da je lahko pomagal.

Ko so deklico varno pripeljali v bolnišnico, so se Wes in drugi člani osebja odpravili nazaj v tabor. Zdaj je bilo že dve zjutraj. Nebo je bilo temno in sonar na čolnu ni deloval. Jezero je bilo ponekod plitvo, zato je obstajala nevarnost, da bo čoln nasedel ali se prevrnil, če bo naletel na pesek ali skalo.

Wes je molil. Vsi na čolnu so molili.

S pomočjo navigacijske opreme GPS se je čoln previdno vračal proti taboru. Nato pa je upočasnil hitrost. Tabor in obala bi morala biti tik pred njimi, toda nihče ni videl ničesar. Bilo je temno kot v rogu, zato ne bi mogli varno pripluti do cilja.

Posadka je še naprej molila.

Nenadoma se je sredi tabora pojavila svetla luč. Bleščeča bela svetloba je širila osupljive žarke nad taborom. Wes in drugi so lahko videli fantovske koče. Videli so tudi dekliške koče in glavno kočo. Videli so kopalnice in kar je najpomembneje, videli so obalo.

Čoln so usmerili proti luči in ga vodili do obale.

Na kopnem so želeli preveriti, od kod prihaja svetloba, in se zahvaliti osebi, ki jo je prižgala. Toda luč je ugasnila in tabor se je spet ovil v temo. Zdelo se je, da so vsi v taboru spali.

Zjutraj je posadka poskušala ugotoviti, kdo je prižgal luč. Nihče ni vedel kaj o tem. Vsi so rekli, da so spali. Wes verjame, da jim je angel pokazal pot do tabora.

Wes, ki je zdaj vodja tabora Polaris in poročen z Rachel, se je tisto noč naučil pomembne lekcije o bedenju in molitvi.

»Bog me je uporabil, da sem pomagal tabornici dobiti potrebno pomoč,« je rekel. »Bil sem na voljo, ker sem imel občutek, da moram bedeti in moliti. Pomagal sem rešiti težavo – in potem je angel pomagal rešiti našo težavo.«

Hvala vam za vaš dar trinajste sobote leta 2015, ki je pomagal izboljšati tabor Polaris, kjer so zgradili nove koče ter prave tuše in stranišča. Prosimo, molite za ta tabor, ki je edini adventistični poletni tabor za otroke avtohtonih prebivalcev Aljaske.

»Hudič se še posebej zanima za ta tabor, ker si tukaj resnično prizadevamo širiti dober vpliv na otroke,« pravi Wes.

28. december

PRISILJENA

Josephine, Aljaska

V majhni indijanski vasici Togiak na Aljaski sta se sestri Josephine in Emily na lenoben poletni večer sprehajali po prašni ulici. Čeprav je bilo okoli sedme ure, je bilo sonce visoko na nebu, saj v tem delu leta zaide šele okoli polnoči. V dolgih poletnih dneh otroci v vasi nimajo veliko početi.

»Poglej!« je vzkliknila 12-letna Emily, ko se je ustavila pred Krščansko adventistično cerkvijo. »V tej cerkvi imajo počitniško svetopisemsko šolo. Rada bi šla.«

Počitniška svetopisemska šola je pomenila zanimive zgodbe iz Svetega pisma, zabavne dejavnosti in okusne prigrizke. Predvsem pa je pomenila, da imajo otroci kaj početi v kraju, kjer poleti ni veliko možnosti za preživljanje prostega časa.

Emily je svojo 17-letno sestro prijela za roko.

»Pridi,« je prosila. Toda Josephine ni hotela iti. Čeprav ni bilo veliko početi, ni želela iti v cerkev.

»Nočem v počitniško svetopisemsko šolo,« je rekla.

»Ampak jaz bi rada šla,« je rekla Emily.

»Jaz pa ne,« je zaključila Josephine z avtoriteto starejše sestre. »Rada bi počela kaj drugega.«

Emily je bila za trenutek žalostna, a le za trenutek. Bila je odločena, da bo zmagala v boju, in vedela je, kaj mora narediti.

»Če ne greva, ne bom delila svojega tobaka s teboj,« je rekla.

Josephine je ostro pogledala svojo mlajšo sestro. Sama ni imela več tobaka za žvečenje in ni vedela, kje bi ga lahko dobila več. Pogledala je cerkev. Razmišljala je o tem, kako sitna, razdražljiva in jezna bo, če bo Emily izpolnila svojo grožnjo, da ne bo delila svojega tobaka z njo.

»V redu,« je rekla. »Pojdiva.« Tako jo je mlajša sestra Josephine prisilila, da je prvič stopila v adventistično cerkev.

Sedela je v zadnji vrsti, Emily pa se je pridružila približno 20 otrokom, ki so sodelovali pri dejavnostih spredaj. Čez čas je k Josephine pristopil pastor in se ji predstavil kot pastor Chad. Ker je bila Josephine starejša od večine otrok, jo je vprašal, ali bi želela pomagati deliti prigrizke in gradivo za dejavnosti počitniške svetopisemske šole. Josephine je privolila.

Potem sta se z Emily vsak večer ob sedmih vrnili v cerkev. Ob koncu počitniške svetopisemske šole je pastor povabil Josephine, naj se udeleži otroškega poletnega tabora. Edini način, kako bi lahko prišla tja, je bil z letalom, avtobusom ali ladjo.

Ta misel ji je bila všeč. Vendar je bila prepričana, da je prestara za otroški tabor. Imela je 17 let.

»To ni težava,« je rekel pastor. »Ali bi rada pomagala na taboru?« Na njenem obrazu se je zarisal širok nasmeh. Vsekakor bi lahko pomagala.

Tako je odšla na tabor Polaris kot pomočnica. Pomagala je voditeljem skrbeti za kočo z deklicami iz različnih aljaških vasi. Med taborjenjem se je veliko naučila tudi o Jezusu.

Josephine je bil poletni tabor tako zelo všeč, da se je vrnila naslednje leto in še naslednje. Doma je obiskovala adventistično cerkev v svojem kraju. V njenem srcu je začela rasti ljubezen do Jezusa. Jezus ji je pomagal, da je prenehala uporabljati tobak za žvečenje. Svoje srce je izročila Jezusu in se dala krstiti.

Josephine še danes dela v taboru Polaris, vendar zdaj kot vodja. Vsako leto pripelje na tabor 7–10 otrok iz svoje vasi. Otroci med poletjem nimajo veliko početi. Nekateri od njih postanejo nejevoljni, razdražljivi in jezni zaradi abstinence od tobaka, ki ga na taboru ne žvečijo.

Toda tako kot Josephine tudi ti otroci na taboru slišijo za Jezusa in se naučijo, da jim lahko pomaga premagati to slabo navado. Domov se vrnejo z zavedanjem, da življenje z Jezusom ni nikoli dolgočasno in da lahko z njim naredijo kar koli.

Tako kot je nekoč Josephine v cerkev pripeljala mlajša sestra, Josephine zdaj v cerkev vodi druge otroke. Vendar jih ne prisili, kakor jo je njena sestra. Moli in jih povabi na tabor Polaris.

»Rada delam z otroki,« pravi. »Dobila sem veliko dobrih prijateljev. Tabor Polaris mi daje nekaj, česar se lahko veselim.«

Tabor Polaris, ki se nahaja ob jezeru blizu Dillinghama na Aljaski, je edini adventistični poletni tabor, ki je namenjen posebej otrokom avtohtonih prebivalcev Aljaske. Z delom daru trinajste sobote leta 2015 ste pomagali izboljšati tabor Polaris, kjer so zgradili nove koče ter prave tuše in stranišča. Hvala vam! Danes imamo priložnost še enkrat podpreti misijonsko delo na Aljaski. Eden od projektov trinajste sobote je oznanjevanje evangelija v središču vpliva v Bethelu na Aljaski. Današnji dar bo podprl tudi misijonske projekte v St. Louisu v Misuriju in Baltimoru v Marylandu. Hvala vam za vaš velikodušni dar!